

Θέλω να μιλήσω σε σένα, που δε διστάσαμε να πούμε **«Όχι, δεν θα υπακούσω»**. Που εγκαταλείψαμε τη σιγουριά του «απολιθωμένου κομμουνισμού», για να βαδίσουμε στα κακοτράχαλα και κρυμμένα μονοπάτια της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής ανατροπής.

Σε σένα, που μείναμε μαζί, που συνεχίσαμε να κοιταζόμαστε στα μάτια, έστω και πιο δύσκολα ή από διαφορετικά μετερίζια, στα πέτρινα χρόνια του μικροαστικού ονείρου και των Ολυμπιακών Αγώνων, της καπιταλιστικής ευδαιμονίας και του τέλους της ιστορίας, των δανεικών και της μεγάλης αρπαχτής.

Σε σένα, που σπαρτάρησε η καρδιά μας όταν ο υποδιοικητής Μάρκος βγήκε από τη ζούγκλα της Λακαντόνα, όταν ο Κάρλο Τζουλιάνι πυρπόλησε τη Γένοβα, όταν κίνησε να τον συναντήσει ο Αλέξης Γρηγορόπουλος, όταν οι Άραβες εργάτες μάς φώναζαν «αδέρφια».

Σε σένα, που μαζί σηκώσαμε πρώτοι και δίχως φόβο, στις πλατείες και τους δρόμους, τις σημαίες της σύγκρουσης με τα θηρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωζώνης, της διαγραφής του χρέους, της ελπίδας για ένα κόσμο διαφορετικό και ανθρώπινο. Που δε μασήσαμε τις δικαιολογίες τους.

Σε σένα, το συνάδελφο και σύντροφό μου στη δουλειά, που ένιωσες καθημερινά την πρέσα και την εκμετάλλευση, που απειλήθηκες από το αφεντικό, που είδες το μεροκάματό σου να εξανεμίζεται, που δουλεύεις απλήρωτος ή απολύθηκες, που αναγκάζεσαι να ζεις με χαρτζιλίκι και χωρίς ασφάλιση, με την αξιοπρέπεια τελευταίο άπαρτο οχυρό σου.

Σε σένα, που έκλαψες για τους χιλιάδες μικρούς Αϊλάν οι οποίοι χάνονται στο βωμό της εγκληματικής αδιαφορίας της «πολιτισμένης Ευρώπης» ή φυλακίζονται στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Που ένιωσες αδύναμος μπροστά στον πόνο και τη απέλπιδα προσμονή περπατώντας στη Μυτιλήνη και τον Πειραιά, στην Ομόνοια και τη Βικτώρια.

Σε σένα, που θα μπορούσες να είσαι παιδί μου, που φοβήθηκες πολλές φορές, αλλά μας έβαλες τα γυαλιά και μας έκανες να γελάσουμε και να νιώσουμε ξανά περήφανοι και ατρόμητοι. Που πέταξες στα σκουπίδια τα σχέδια που είχαν κάνει στα χαρτιά τους.

Σε σένα, που – μαζί – δε μας έσκιαξε η φοβέρα και δε μας πλάκωσε η σκλαβιά, που δεν μασήσαμε στους εκβιασμούς, τον πολιτικό ναρκισσμό και τον κομματικό δογματισμό. Που – μαζί – πιστέψαμε στη νίκη και τους τρίψαμε στη μούρη το περήφανο και απίστευτα ηχηρό **«Όχι»**.

Σε σένα, που δεν περίμενες τέτοια κοροϊδία και κατάντια από τους συντρόφους σου. Που δεν έχεις πια διάθεση και χρόνο για άλλες αυταπάτες, για άλλα «στάδια», για τα «ίσως», τα «εφόσον», τα «θα δούμε όταν έρθει η ώρα», που μας έχουν κολλήσει στη γη σα βαρίδια.

Σε σένα, που ξέρεις πια πως ήρθε η ώρα να ξαναβρεθούμε. Ώριμοι μα τόσο νέοι. Διαφορετικοί μα τόσο ίδιοι. Ανυπάκουοι και γεμάτοι απορίες μα σίγουροι για το δίκιο και τη δύναμή μας. Πληγωμένοι από όσους εγκατέλειψαν ή επέλεξαν άλλο δρόμο μα πλημμυρισμένοι από τα χιλιάδες χέρια που αναζητούν και κρατούν σφιχτά τα δικά μας.

Σε σένα, που λες φτάνει πια. Που οργίζεσαι με όσους βρίζουν την ψήφο σου για χαμένη. Που βαρέθηκες

να βλέπεις και να ακούς τα μίντια και τους «άλλους» να ερμηνεύουν τη δική σου αποχή, το δικό σου άκυρο.

Σε σένα, που δε θες πια να χτυπάμε ο ένας την πλάτη του άλλου, να θυμόμαστε περασμένα μεγαλεία, χορτάτοι όνειρα και μένοντας δεμένοι στη συνήθεια, οδεύοντας προς το χαμό χωρίς να ποτέ να χανόμαστε.

Σε σένα, που το λέει ακόμη η καρδιά σου. Που δε γυρίζεις τις πλάτες σου στο μέλλον, για ένα παρόν με κατεβασμένο το κεφάλι. Σε σένα, που ξέρεις πως τίποτα δεν έχει αλλάξει, μα τίποτα δεν είναι όπως παλιά. Σε σένα, που ξέρεις και θέλεις ακόμη να γελάς και να ερωτεύεσαι.

Σε σένα, που καταλαβαίνεις καλά – όπως κι εγώ – πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι το τέλος του δρόμου. Πως τούτες οι εκλογές δεν είναι η πιο κρίσιμη αναμέτρηση. Πως πολλές ακόμη θα'ρθουν, μέχρι την ώρα του «ποιος-ποιον». Τώρα, όμως, είναι μπροστά μας. Τώρα μπορούμε να χτυπήσουμε μαζί, για να πονέσουν περισσότερο. Να πονέσουν και στις εκλογές.

Σε σένα θέλω να το πω. Για να το ακούσω και εγώ, δυνατά και καθαρά.

Hey you, don't help them to bury the life. Don't give in without a fight.

Ψήφισε με νου, ψυχή και καρδιά! Έλα να σπάσουμε τον τοίχο!

Together we stand, divided we fall.